

[Ritta Ahm.]

er oppe på ca. 165 kr. højere om året. Undersøgelsen viser også, at den børnetandplejeydelse, som skoletandklinikkerne yder, ikke kan ydes hos den praktiserende tandlæge under de arbejdsforhold, som eksisterer, til trods for at to problemer, som man har fundet for belastende, er blevet fjernet. Det var for det første det økonomiske mellemværende mellem den praktiserende tandlæge og patienten, som nu er totalt fjernet, og for det andet er det den opsøgende virksomhed, som er overgået til socialforvaltningen.

Kristeligt folkeparti er tilhænger af kommunalt selvstyre, men her er man på landsplan ved at bygge noget op, som jeg er meget bange for vil blive slået i stykker, hvis man lader de dispensationsmuligheder, der ligger i dag, blive permanente. Der skal ikke herske tvivl om hovedsigtet for kristeligt folkeparti i denne sag. Det må blive hensynet til barnets sundhed, der kommer i første række, og vi vil ikke være med til, at der gives usædvanlige muligheder for børnetandpleje, for vi ved, at det er den samme gruppe børn, som altid kommer i klemme, nemlig de dårligst funderede, som ikke selv kan overse at gå til tandlæge, eller hvor forældrene ikke magter at sende dem af sted eller måske ikke ser betydningen af det.

Kan man finde frem til et system, så ingen børn glider ud af behandlingen hos de praktiserende tandlæger, og kan man tilbagevise, at det er dyrere at gå hos den praktiserende tandlæge, som undersøgelsen fra Vestsjællands amt viser, så vil jeg godt være med til at se på sagen, men jeg tror, at det bliver meget vanskeligt at dokumentere.

Selvfølgelig vil jeg gå ind i et positivt udvalgsarbejde, men jeg tror ikke, at vi kan gå med til noget af dette, i hvert fald ikke til fremskridtspartiets forslag, men jeg tror heller ikke, vi kan gå med til venstres forslag.

Hanne Reintoft (DKP):

Begge de to her forelagte lovforslag er forslag, der ganske ensidigt støtter sparebestræbelserne og som sædvanlig på bekostning af de dårligst stillede, og samtidig betyder de selvfølgelig en støtte til tandlægegerningen som liberalt erhverv, en støtte, som store grupper af tandlægerne faktisk har betakket sig for.

Begge forslag bygger på usaglige påstande om, at en lovgivning som den her forelagte vil have en heldig indflydelse på børns og unges tandsundhed. Lovforslagene må derfor fra vor side tilbagevises på det skarpeste, og det kan gøres med en række saglige argumenter. Jeg er enig i, at det kunne have været klareret her i folketingsalen, for når man gennemgår det sagligt, er der ikke meget grundlag for et udvalgsarbejde.

Det er jo udtrykkelig nævnt i bemærkningerne til lov nr. 217 om børnetandpleje, at dispensation til kommunerne kun skal meddeles, hvis kravet er praktisk uigennemførligt, og det understreges jo, at dispensationen kun skal være en overgangsløsning.

Af de 109 kommuner, der havde søgt dispensation, er der ganske rigtigt, som ministeren bemærkede, meget ringe forhold for børnene, når det drejer sig om tandlægehjælp, for 16 af disse kommuner har overhovedet ingen praktiserende tandlæge, der er altså heller ingen tandlæge, der udkonkurreres, og i 51 andre kommuner var der kun én tandlægepraksis, der måtte dække 7.000 personer, heraf 1.000 børn i skolealderen, hvor der normalt kun er 2.500 patienter pr. tandlæge.

I disse kommuner betyder det, at der kan gå 3-4 år mellem hver færdigbehandling, medens børnene i de offentlige klinikker undersøges og behandles hver ottende måned.

Det fremgår helt klart af tallene fra sygesikringens udbetalinger, at venstres argument med de økonomiske årsager ikke gælder, det kan ikke være derfor, tandlægerne må lukke praksis. Det viser sig nemlig, at pr. praksis andrager sygesikringsudbetalingerne i de pågældende områder 200.000-300.000 kr. pr. år, hvortil kommer den direkte afregning med gruppe 2, der må antages at være 5-10 pct. højere end den direkte udbetaling. Sygesikringens udbetaling skønnes at være ca. 45 pct. af den samlede omsætning på Fyn og i Jylland og 30-35 pct. i København. Nettooverskuddet af den samlede omsætning skønnes at ligge på 40-60 pct. for Jylland og Fyn og på 40-55 pct. for København. Det skal understreges, at børnebehandling ikke er indeholdt i disse tal, der jo kan fremlægges under udvalgsarbejdet.

Med det forhold, man normalt fra de bor-